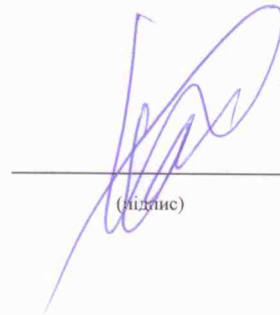

Генеральний директор Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Переклад затверджений

О.В. Стефанішина
(ініціали та прізвище)

25 квітня 2018 р.

Важливе правове застереження

32001L0084

Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/84/ЄС від 27 вересня 2001 року про право
слідування на користь автора оригінального твору мистецтва

Офіційний вісник L 272, 13/10/2001 с. 0032 – 0036

Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/84/ЄС

від 27 вересня 2001 року

про право слідування на користь автора оригінального твору мистецтва

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема його статтю 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії(1),

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету(2),

Діючи згідно з процедурою, встановленою в статті 251 Договору(3), і на основі спільного тексту,
схваленого Погоджувальним комітетом 6 червня 2001 року,

Оскільки:

(1) У сфері авторського права, право слідування — це право автора оригінального твору графічного чи пластичного мистецтва, що не може бути відступленим або відчуженим, на отримання економічної вигоди від подальших продажів відповідного твору.

(2) Право слідування — це майнове право, яке надає можливість автору/митцю отримувати винагороду за подальші відчуження твору. Предметом права слідування є матеріальний твір, тобто носій, у якому втілено охоронюваний твір.

32001L0084

Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/84/ЄС від 27 вересня 2001 року про право слідування на користь автора оригінального твору мистецтва

Офіційний вісник L 272, 13/10/2001 с. 0032 – 0036

Директива Європейського Парламенту і Ради 2001/84/ЄС

від 27 вересня 2001 року

про право слідування на користь автора оригінального твору мистецтва

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема його статтю 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії(1),

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального комітету(2),

Діючи згідно з процедурою, встановленою в статті 251 Договору(3), і на основі спільного тексту, схваленого Погоджувальним комітетом 6 червня 2001 року,

Оскільки:

(1) У сфері авторського права, право слідування — це право автора оригінального твору графічного чи пластичного мистецтва, що не може бути відступленим або відчуженим, на отримання економічної вигоди від подальших продажів відповідного твору.

(2) Право слідування — це майнове право, яке надає можливість автору/митцю отримувати винагороду за подальші відчуження твору. Предметом права слідування є матеріальний твір, тобто носій, у якому втілено охоронюваний твір.

(3) Право слідування спрямоване на забезпечення авторам творів графічного і пластичного мистецтва участі в економічному успіху їхніх оригінальних творів мистецтва. Воно допомагає встановити рівновагу між економічним становищем авторів творів графічного і пластичного мистецтва й авторів інших творів, які отримують вигоду від подальшого використання своїх творів.

(4) Право слідування є невід'ємною частиною авторського права та важливим привілеєм авторів. Запровадження такого права в усіх державах-членах відповідає потребі забезпечити авторам творів належний та уніфікований рівень охорони.

(5) Відповідно до статті 151(4) Договору, Співтовариство повинне враховувати культурні аспекти у своїй діяльності, яку воно здійснює на підставі інших положень Договору.

(6) Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів передбачає, що право слідування може використовуватися лише у випадку, якщо законодавство країни, до якої належить автор, його визнає. Таким чином, це право є обов'язковим і підлягає правилу взаємності. З судової практики Суду Європейських співтовариств щодо застосування принципу недискримінації, встановленого в статті 12 Договору, як відображено в судовому рішенні від 20 жовтня 1993 року у спільних справах С-92/92 і С-326/92 «Phil Collins та інші»(4), випливає, що національні положення, які містять положення

про взаємність, не можуть бути підставою для відмови громадянам інших держав-членів у правах, які надаються національним авторам. Застосування таких положень у контексті Співтовариства суперечить принципу рівного ставлення, який є наслідком заборони будь-якої дискримінації за ознакою національності.

(7) Зважаючи на процес інтернаціоналізації ринку Співтовариства у сфері модерного і сучасного мистецтва, який нині прискорюється через вплив нової економіки, з огляду на правову ситуацію, коли лише невелика кількість держав за межами ЄС визнає право слідування, для Європейського Співтовариства важливо у сфері зовнішніх відносин розпочати переговори з метою зробити статтю 14b Бернської конвенції обов'язковою.

(8) Зважаючи на існування такого міжнародного ринку, а також на відсутність права слідування в кількох державах-членах і наявні значні відмінності в національних системах, які визнають це право, важливо встановити перехідні положення як щодо набуття чинності, так і щодо матеріально-правового регулювання цього права, що збереже конкурентоздатність європейського ринку.

(9) Право слідування нині передбачено національним законодавством більшості держав-членів. Такі законодавчі положення, де вони існують, мають деякі відмінності, а саме: відмінності щодо творів, на які поширюється право, осіб, що мають право отримувати роялті, застосовних ставок, транзакцій, які є підставою для виплати роялті, та бази його нарахування. Застосування чи незастосування такого права має значний вплив на конкурентне середовище у межах внутрішнього ринку, оскільки наявність чи відсутність обов'язку здійснювати виплати на основі права слідування — це елемент, який необхідно враховувати кожній особі, яка хоче продати твір мистецтва. Таким чином, це право є фактором, який сприяє виникненню спотворень конкуренції, а також переміщенню продажів у межах Співтовариства.

(10) Такі значні відмінності, пов'язані з існуванням права слідування та його застосуванням державами-членами, мають безпосередній негативний вплив на належне функціонування внутрішнього ринку у сфері творів мистецтва, як передбачено статтею 14 Договору. У такій ситуації стаття 95 Договору є необхідною правовою базою.

(11) Цілі Співтовариства, встановлені в Договорі, включають закладення основ для дедалі ближчого союзу народів Європи, сприяння тіснішим відносинам між державами-членами, які належать до Співтовариства, та забезпечення їхнього економічного й соціального прогресу шляхом спільних заходів, спрямованих на усунення бар'єрів, які розділяють Європу. У зв'язку з цим Договір передбачає створення внутрішнього ринку, який полягає в усуненні перешкод для вільного руху товарів, свободи надання послуг і свободи підприємницької діяльності, а також запровадження системи, що забезпечуватиме неспотворення конкуренції на спільному ринку. Гармонізація законодавства держав-членів щодо права слідування сприяє досягненню цих цілей.

(12) Шостою директивою Ради (77/388/ЄЕС) від 17 травня 1977 року про гармонізацію законодавства держав-членів щодо податків з обороту — спільна система податку на додану вартість: єдина основа для розрахунку(5), поступово запроваджують систему оподаткування Співтовариства, застосовну, зокрема, до творів мистецтва. Інструменти, які належать тільки до податкової сфери, є недостатніми для забезпечення гармонійного функціонування ринку творів мистецтва. Цієї цілі неможливо досягнути без гармонізації у сфері права слідування.

(13) Необхідно усунути наявні відмінності між положеннями законодавства, якщо вони мають спотворювальний вплив на функціонування внутрішнього ринку, і запобігати появі будь-яких нових таких відмінностей. Немає жодної необхідності усувати чи запобігати появі відмінностей, які не можуть негативно впливати на функціонування внутрішнього ринку.

(14) Передумовою для належного функціонування внутрішнього ринку є наявність умов конкуренції без спотворень. Наявність відмінностей між національними положеннями щодо права слідування зумовлює спотворення конкуренції та переміщення продажів у межах Співтовариства і призводить до нерівного ставлення до митців, яке залежить від того, де відбувається продаж їхніх творів. Таким чином, це питання має транснаціональні аспекти, які неможливо на задовільному рівні врегулювати за допомогою заходів, які вживають держави-члени. Відсутність заходів Співтовариства суперечитиме вимозі Договору коригувати спотворення конкуренції та нерівне ставлення.

(15) З огляду на масштаб розбіжностей між національними положеннями, необхідно ухвалити гармонізаційні інструменти для врегулювання значних відмінностей між законодавством держав-членів у сферах, де такі значні розбіжності можуть зумовлювати чи підтримувати спотворені умови конкуренції. Проте, немає необхідності гармонізувати всі положення законодавства держав-членів щодо права слідування і, щоб залишити якомога більше простору для ухвалення національних рішень, достатньо обмежити гармонізацію тими національними положеннями, які мають найбільш прямий вплив на функціонування внутрішнього ринку.

(16) Таким чином, ця Директива у повному обсязі відповідає принципам субсидіарності та пропорційності, визначеним у статті 5 Договору.

(17) Відповідно до Директиви Ради 93/98/ЄЕС від 29 жовтня 1993 року про гармонізацію строку охорони авторського права та деяких суміжних прав(6), охорона авторського права діє протягом 70 років після смерті автора. Такий самий строк необхідно встановити для права слідування. Як наслідок, право слідування може поширюватися тільки на оригінали творів модерного та сучасного мистецтва. Проте, щоб надати можливість державам-членам, правові системи яких на момент ухвалення цієї Директиви не застосовують право слідування на користь митців, запровадити це право у їхні правові системи, а також щоб надати можливість суб'єктам господарювання в таких державах-членах поступово адаптуватися до зазначеного вище права, підтримуючи свою економічну життєздатність, відповідним державам-членам необхідно надати обмежений перехідний період, протягом якого вони можуть вирішити не застосовувати право слідування на користь осіб, які є правонаступниками митця після його смерті.

(18) Сферу застосування права слідування необхідно поширити на всі дії з перепродажу, за винятком дій, вчинених безпосередньо між особами, що діють як приватні особи, без залучення професійного учасника ринку творів мистецтва. Це право не повинно поширюватися на дії з перепродажу, вчинені особами, що діють як приватні особи, музеям, які є некомерційними і відкритими для громадськості. Щодо окремого випадку мистецьких галерей, які придбавають твори безпосередньо у автора, необхідно забезпечити державам-членам можливість звільнити від права слідування дії з перепродажу таких творів, що здійснюються протягом трьох років після зазначеного придбання. Необхідно також врахувати інтереси митця шляхом обмеження вказаного звільнення такими діями з перепродажу, в яких ціна перепродажу не перевищує 10 000 євро.

(19) Необхідно уточнити, що зумовлена цією Директивою гармонізація не застосовується до оригінальних рукописів письменників та композиторів.

(20) Необхідно встановити дієві правила на основі вже здобутого на національному рівні досвіду щодо права слідування. Доцільно розраховувати роялті як відсоток від ціни продажу, а не від збільшення вартості творів, початкова вартість яких зросла.

(21) Необхідно гармонізувати категорії творів мистецтва, на які поширюється право слідування.

(22) Незастосування роялті для ціни продажу, нижчої за мінімальну граничну суму, може допомогти уникнути непропорційно великих витрат на його стягнення та адміністративних витрат у порівнянні з прибутком митця. Проте, відповідно до принципу субсидіарності, державам-членам необхідно дозволити встановлювати національні граничні суми, які будуть нижчими за граничні суми Співтовариства, щоб відстоювати інтереси нових митців. З огляду на невеликий розмір таких сум, цей відступ не може мати значний вплив на належне функціонування внутрішнього ринку.

(23) На цей момент ставки, встановлені різними державами-членами для застосування права слідування, суттєво відрізняються. Дієве функціонування внутрішнього ринку творів модерного та сучасного мистецтва потребує якомога ширшого встановлення уніфікованих ставок.

(24) Було б доцільно, з метою збалансування різних інтересів, представлених на ринку оригінальних творів мистецтва, запровадити систему, яка складається з регресивної шкали ставок для кількох цінових діапазонів. Важливо зменшити ризик переміщення продажів і обходу правил Співтовариства щодо права слідування.

(25) Особою, яка сплачує роялті, повинен, зазвичай, бути продавець. Державам-членам необхідно надати можливість передбачати відступи від цього принципу щодо відповідальності за виплату. Продавець — це особа чи підприємство, від імені якого здійснюється продаж.

(26) Необхідно передбачити положення про можливість періодичного коригування граничних сум і ставок. Для цього необхідно доручити Комісії завдання складати періодичні звіти про фактичне застосування права слідування в державах-членах і про його вплив на ринок творів мистецтва у Співтоваристві та, за необхідності, подавати пропозиції щодо внесення змін і доповнень до цієї Директиви.

(27) Особи, які мають право отримувати роялті, повинні визначатися з належним урахуванням принципу субсидіарності. Немає необхідності за допомогою цієї Директиви вживати заходів щодо законодавства держав-членів про правонаступництво. Проте, особи, які є правонаступниками автора, повинні мати можливість повною мірою користуватися правом слідування після його смерті, принаймні після закінчення вказаного вище перехідного періоду.

(28) Держави-члени відповідають за регулювання реалізації права слідування, зокрема, щодо способу управління його реалізацією. У цьому відношенні однією з можливостей є управління через організацію колективного управління. Держави-члени повинні забезпечити, щоб організації колективного управління діяли прозоро й ефективно. Держави-члени повинні також забезпечити, щоб суми, призначені для авторів, які є громадянами інших держав-членів, дійсно були стягнені й розподілені. Ця Директива не обмежує механізми, які діють в державах-членах для стягнення і розподілу.

(29) Користування правом слідування необхідно обмежити громадянами Співтовариства, а також іноземними авторами, країни яких надають таку охорону авторам, які є громадянами держав-членів. Держава-член повинна мати можливість поширити користування цим правом на іноземних авторів, місце постійного проживання яких розташоване у такій державі-члені.

(30) Необхідно запровадити належні процедури для моніторингу транзакцій, щоб практичними засобами забезпечити дієве застосування права слідування державами-членами. Це також передбачає право автора чи його уповноваженого представника отримувати будь-яку необхідну інформацію від фізичної чи юридичної особи, відповідальної за виплату роялті. Держави-члени, які передбачають колективне управління правом слідування, можуть також передбачити, що лише організації, відповідальні за таке колективне управління, будуть мати право на отримання вказаної інформації,

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Стаття 1

Предмет права слідування

1. Держави-члени повинні забезпечувати на користь автора оригінального твору мистецтва право слідування, означене як невідчужуване право, від якого не можна відмовитися (навіть заздалегідь), на отримання роялті від ціни продажу, одержаної за будь-який перепродаж твору, здійснений після першого відчуження твору автором.

2. Зазначене в параграфі 1 право застосовується до всіх дій з перепродажу, у яких як продавці, покупці чи посередники беруть участь професійні учасники ринку творів мистецтва, такі як аукціоні доми, мистецькі галереї та, загалом, будь-які торговці творами мистецтва.

3. Держави-члени можуть передбачити, що зазначене в параграфі 1 право не повинно застосовуватися до дій з перепродажу, якщо продавець набув у власність твір безпосередньо від автора менше ніж за три роки до зазначеного перепродажу, і якщо ціна перепродажу не перевищує 10 000 євро.

4. Роялті сплачується продавцем. Держави-члени можуть передбачити, що одна з фізичних чи юридичних осіб, зазначених у параграфі 2, яка не є продавцем, повинна самостійно або спільно з продавцем нести відповідальність за сплату роялті.

Стаття 2

Твори мистецтва, на які поширюється право слідування

1. Для цілей цієї Директиви «оригінальний твір мистецтва» означає твори графічного чи пластичного мистецтва, такі як малюнки, колажі, картини, рисунки, гравюри, естампи, літографії, скульптури, гобелени, твори з кераміки та скла і фотографії, за умови, що їх створив сам митець або що вони є копіями, які вважаються оригінальними творами мистецтва.

2. Копії творів мистецтва, на які поширюється ця Директива, виготовлені в обмеженій кількості самим митцем або під його керівництвом, вважаються оригінальними творами мистецтва для цілей цієї Директиви. Такі копії митець зазвичай нумерує, підписує чи іншим чином встановлює своє авторство.

ГЛАВА II

СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 3

Граничні суми

1. Держави-члени повинні встановити мінімальну ціну продажу, починаючи з якої до зазначених у статті 1 продажів застосовують право слідування.

2. Така мінімальна ціна продажу за жодних обставин не повинна перевищувати 3000 євро.

Стаття 4

Ставки

1. Роялті, передбачене в статті 1, встановлюють за такими ставками:

- (a) 4 % для ціни продажу до 50 000 євро включно;
- (b) 3 % для діапазону цін продажу від 50 000,01 євро до 200 000 євро;
- (c) 1 % для діапазону цін продажу від 200 000,01 євро до 350 000 євро;
- (d) 0,5 % для діапазону цін продажу від 350 000,01 євро до 500 000 євро;
- (e) 0,25 % для ціни продажу вище 500 000 євро.

Однак, загальна сума роялті не повинна перевищувати 12 500 євро.

2. Як відступ від параграфу 1, держави-члени можуть застосовувати ставку 5% для діапазону цін продажу, зазначеного в параграфі 1(a).

3. Якщо мінімальна ціна продажу буде встановлена в розмірі нижче ніж 3000 євро, держава-член також встановлює ставку, застосовну для діапазону цін продажу до 3000 євро; така ставка не може бути нижчою 4%.

Стаття 5

Основа для розрахунку

Ціна продажу, зазначена в статтях 3 і 4, є ціною продажу без урахування податку.

Стаття 6

Особи, які мають право отримувати роялті

1. Передбачене статтею 1 роялті виплачують автору твору, а після його смерті — особам, які є правонаступниками автора, з урахуванням статті 8(2).
2. Держави-члени можуть передбачити обов'язкове чи необов'язкове колективне управління роялті, передбаченим в статті 1.

Стаття 7

Громадяни третіх країн, які мають право отримувати роялті

1. Держави-члени повинні передбачити, що автори, які є громадянами третіх країн, і, з урахуванням статті 8(2), їхні правонаступники повинні користуватися правом слідування на підставі цієї Директиви та законодавства відповідної держави-члена, тільки якщо законодавство країни, громадянином якої є автор або його/її правонаступник, надає охорону права слідування у цій країні авторам з держав-членів та їхнім правонаступникам.
2. На основі інформації, наданої державами-членами, Комісія якнайшвидше опубліковує орієнтовний список третіх країн, які виконують умову, встановлену в параграфі 1. Такий список необхідно постійно оновлювати.
3. Для цілей охорони права слідування будь-яка держава-член може ставитися до авторів, які не є громадянами держави-члена, але місце постійного проживання яких розташоване у такій державі-члені, так само, як до власних громадян.

Стаття 8

Строк охорони права слідування

1. Строк охорони права слідування повинен відповідати строку, встановленому в статті 1 Директиви 93/98/ЄЕС.
2. Як відступ від параграфа 1, ті держави-члени, у яких право слідування не застосовується станом на [дата набуття чинності, вказана в статті 13], не зобов'язані протягом строку, який закінчується не пізніше 1 січня 2010 року, застосовувати право слідування на користь осіб, які є правонаступниками митця після його/її смерті.
3. Держава-член, до якої застосовується параграф 2, може мати до двох додаткових років, якщо це необхідно, щоб надати можливість суб'єктам господарської діяльності у цій державі-члені поступово адаптуватися до системи права слідування, зберігаючи свою економічну життєздатність, до того, як необхідно буде застосовувати право слідування на користь осіб, які є правонаступниками митця після його/її смерті. Не пізніше ніж за 12 місяців до кінця зазначеного в параграфі 2 строку відповідна держава-член інформує про це Комісію із зазначенням причин, щоб Комісія могла після проведення необхідних консультацій надати свій висновок протягом трьох місяців після отримання такої інформації. Якщо держава-член не буде дотримуватися висновку Комісії, вона повинна протягом одного місяця повідомити про це Комісію та обґрунтувати своє рішення. Повідомлення й обґрунтування держави-члена та висновок Комісії опубліковують в Офіційному віснику європейських співтовариств і передають до Європейського Парламенту.
4. Якщо міжнародні переговори, спрямовані на поширення права слідування на міжнародному рівні, буде успішно завершено у зазначені у статті 8(2) і (3) строки, Комісія повинна подати відповідні пропозиції.

Стаття 9

Право на отримання інформації

Держави-члени повинні передбачити, що протягом трирічного строку після перепродажу особи, які мають право на отримання роялті відповідно до статті 6, можуть вимагати від будь-якого професійного учасника ринку творів мистецтва, зазначеного в статті 1(2), надати будь-яку інформацію, яка може бути необхідною для забезпечення виплати роялті у зв'язку з перепродажем.

ГЛАВА III

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 10

Застосування у часі

Ця Директива застосовується щодо всіх оригінальних творів мистецтва, відповідно до означення в статті 2, які станом на 1 січня 2006 року перебувають під охороною за законодавством держав-членів у сфері авторського права або які відповідають критеріям для надання охорони відповідно до положень цієї Директиви на вказану дату.

Стаття 11

Положення про перегляд

1. Не пізніше 1 січня 2009 року і через кожні чотири роки після цієї дати Комісія подає до Європейського Парламенту, Ради й Економічно-соціального комітету звіт про імплементацію та вплив цієї Директиви, звертаючи особливу увагу на конкурентоспроможність ринку модерного й сучасного мистецтва у Співтоваристві, особливо стосовно позиції Співтовариства щодо відповідних ринків, на яких не застосовуються право слідування, та заохочення мистецької творчості і процедур управління в державах-членах. Вона повинна вивчати, зокрема, вплив цієї Директиви на внутрішній ринок і наслідки запровадження права слідування в тих державах-членах, які не застосовували це право в національному законодавстві до набуття чинності цією Директивою. За необхідності, Комісія подає пропозиції для ухвалення мінімальних граничних сум і ставок роялті з метою врахування змін у галузі, пропозиції щодо максимальної суми, встановленої в статті 4(1), і будь-які інші пропозиції, які вона може вважати необхідними для підвищення дієвості цієї Директиви.

2. Цим документом створюється Контактний комітет. Він повинен складатися з представників компетентних органів держав-членів. Головою комітету є представник Комісії, а засідання комітету проводяться за ініціативою голови або на вимогу делегації держави-члена.

3. Завданнями комітету є:

— організація консультацій щодо всіх питань, пов'язаних із застосуванням цієї Директиви,

— сприяння обміну інформацією між Комісією та державами-членами щодо відповідних змін на ринку творів мистецтва у Співтоваристві.

Стаття 12

Імплементація

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 1 січня 2006 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їхньої офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

2. Держави-члени передають Комісії текст положень національного законодавства, ухвалених у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 13

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності у день її публікації в Офіційному віснику європейських співтовариств.

Стаття 14

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Брюсселі 27 вересня 2001 року.

За Європейський Парламент

Президент

N. Fontaine

За Раду

Президент

C. Pécqueurieux

(1) ОВ С 178, 21.06.1996, с. 16 і ОВ С 125, 23.04.1998, с. 8.

(2) ОВ С 75, 10.03.1997, с. 17.

(3) Висновок Європейського Парламенту від 9 квітня 1997 року (ОВ С 132, 28.04.1997, с. 88), підтверджений 27 жовтня 1999 року, Спільна позиція Ради від 19 червня 2000 року (ОВ С 300, 20.10.2000, с. 1) та Рішення Європейського Парламенту від 13 грудня 2000 року (ОВ С 232, 17.08.2001, с. 173). Рішення Європейського Парламенту від 3 липня 2001 року і Рішення Ради від 19 липня 2001 року.

(4) Рішення 1993 року, ЄСВ I-5145.

(5) ОВ L 145, 13.06.1977, с. 1. Директива з останніми змінами і доповненнями, внесеними Директивою 1999/85/ЄС (ОВ L 277, 28.10.1999, с. 34).

(6) ОВ L 290, 24.11.1993, с. 9.